

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ο ΕΡΩΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

[Του Michel Provins]

Βρισκόμεθα στο Παρίσι τοί Σεπτεμβρίου με τὰ γυμνά δέντρα του, τούς σκοτισμένους δρόμους του, καὶ τὴ μελαγχολικὴ φιλοσοφικὴ ὄρι του. Ὁ Μωρίς Ντορέ καὶ ἡ Τιζέλ ντὲ Σ... πού ἀγαπιῶνται πρὸς ἑνὸς ἔτους ἔδωσαν ραντεβὸ γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ το χωρισμὸ τοῦ καλοκαριοῦ, εἰς τὴ μικρὴ φοιτῆτρά τους, τῆς ὁδοῦ Μονωά. Πόσες γλυκιᾶς ὥρες ἔχουν περάσει ἐκεῖ μέσα! Ἡ Τιζέλ καὶ ὁ Μωρίς ἦταν καὶ οἱ δύο στὴν ἐσχάτῃ, ἐκείνῃ με τὸν ἄνδρα τῆς, ἐκεῖνος με τὸς φίλους του. Πόσες νευτιές εἴπαν καὶ οἱ δύο γιὰ τὰ κατορθώσων νὰ ξεφύγουν καὶ νὰ συναντηθοῦν. Φθάνουν σχεδὸν συγχρόνως εἰς τὸ σπίτι, στὴ σιωπηλὴ φοιτῆτρά, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται τὸν πρὸς τῆς ἀνυπομονήας, ὅπως ἄλλοτε. Συναντῶνται στὴν πόρτα. Ἐκεῖνος ψάχνει στὴν τσέπη γιὰ τὸ κλειδί. Ἐκείνη εἶνε λίγο ἐκνευρισμένη.

ΜΩΡΙΣ.—Μπα! ἐφύσαμε μαζὶ. (Χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς αὐτὴν ἀναφωνεῖ τὴν πόρτα).—Καλημέρα.

ΤΙΖΕΛ.—Καλημέρα. Ἄνοιξε γλήγορα. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦν!

ΜΩΡΙΣ.—Ἀργήσας!

ΤΙΖΕΛ.—Καὶ σὺ! Σκέψου μάλιστα ἂν εἶχα ἔλθει ἀκριβῶς στὴν ὥρα μου! Θὰ εἴχισκα τὴν πόρτα κλειδωμένη.

ΜΩΡΙΣ (μπαίνει κατὶν τῆς).—Διάβολε! Τί δυσάρεστη μυρωδιά! Δὲν εἶναι ἀεριζμένο τὸ δωμάτιο αὐτό. Τί ζῶο ὁ θυρωρὸς...

ΤΙΖΕΛ (ἀντρίκει τὰ παπούτσια).—Τί μυρίζει ἐδῶ μέσα; Εἶναι ἀλμπισία.

ΜΩΡΙΣ.—Τὸ σπιτάκι μας ἄλλαξε. Ἦταν καλλίτερο ἄλλοτε! Δὲν βόσκες;

ΤΙΖΕΛ.—Ναί. Ἡ ἀνάμνησίς τᾶ ὁλοφαίνει ὅλα.

ΜΩΡΙΣ.—Ἐγὼ λέω νὰ ἀναπαυθοῦμε ἕως οἷου ἀεριζθῇ καλὰ τὸ δωμάτιο.

ΤΙΖΕΛ.—Ἄς καθήσωμε.

ΜΩΡΙΣ.—Τί αἰτία εὐχῆς γιὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὸ ταξίδι σου;

ΤΙΖΕΛ.—Πῶς ἔπρεπε νὰ ἰδῶ τὸ γιατρό μου. Πῶς ἔχω ἐνοχλήσεις στοὺς πνεύμονες; καὶ τοὺς βρόγχους... Τί δυσάρεστα πού εἶναι αὐτὰ τὰ ἀνόητα ψέματα! Καὶ σὺ εἰσὺν εἰς τὴν ἐπαυλὶ τοῦ Μπρίν;

ΜΩΡΙΣ.—Ναί. Εἶδον ὅπως πάντα ἡ δι-οργανωτὴς τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν ἐκδρομῶν. Ὅταν ἀνήγγειλα τὴν ἀπομάκρυνσί μου ἐχόλασε ὁ κόσμος! Ὅλοι με πείραζαν, μοῦ ἔκαναν [διάφορες ἐρωτήσεις. Εἶπα πῶς ἔχω μᾶ σοβαρὰ ὑπόθεσι με τὸν τραπεζίτη μου.

Ἀχ! Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ξεφύγῃ κανεὶς τῇ φιλοφενίᾳ τῶν ντὲ Μπρίν! Καὶ σεις; Εἴχατε πολλοὺς προσκεκλημένους; στὴ βίλλα σας;

ΤΙΖΕΛ.—Ἀρκετοὺς. Τοὺς Τάλεφ, τοὺς ντ' Ὀρσιέ, τὸν Ταρσὺ, τὸν Ζαρὸν...

ΜΩΡΙΣ.—Ἄ! Μιλοῦν πολὺ γιὰ τὸν Ζαρὸν. Λένε πῶς εἶνε τέλειος; Δὲν Ζουάν...

ΤΙΖΕΛ.—Εἶνε χαριτωμένος. Καὶ σεις; Μοῦ εἶπαν οἱ γνωρίζετε ἔχει μῆτα ὠραιότητα Ἀγγλίδας, τὴν κυρίαν Σκῶτ.

ΜΩΡΙΣ.—Τὴ Λαίδη Σκῶτ, ναί. Πολὺ εὐγενὴς κυρί. Ἐξυπνὴ γυναίκα. (Σηκώνεται). Ἀλλὰ δὲν ἤλθαμε βέβαια ἐδῶ γιὰ νὰ μιλοῦμε γιὰ ἄλλους!

ΤΙΖΕΛ.—Ἐχεις δίκιο! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμοι; πῶς δὲν βλέπω ἴσασι πολὺ ἐνθουσιασμένους μαζὺ μου...

ΜΩΡΙΣ.—Πῶς;

ΤΙΖΕΛ.—Δὲν βόσκες;

ΜΩΡΙΣ.—Ναί... Ἰσως φαίνεται ἡ μακρὰ ἀπουσία. Ἐξω κι' ἐγὼ! Εἴμαστε καὶ οἱ δύο ἀλλαγμένοι. Δὲν ἐριληθῆκαμε ἀκομή!

ΤΙΖΕΛ.—Ἐλα νὰ σὲ φίλησω...

(Φιλιοῦνται στὰ μάγουλα)

ΜΩΡΙΣ. (Θυμωμένος).—Τί φίλημα εἶνε αὐτὸ πού ἀνταλλάξαμε; Δὲν εἴμαστε πεῖα οἱ ἴδιοι, Τιζέλ. Τί συμβαίνει;

ΤΙΖΕΛ.—Ἀλήθεια! Σὲ κυττάζω! Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι ἕνας ξένος!

ΜΩΡΙΣ.—Καὶ σὺ μοῦ φίνεσαι ξένη. Δὲν μοιάζουμε καθόλου σὰν ἐρωτευμένοι. (Τὴν πλησιάζει). Τιζέλ μου, πῆς μου πῶς; μ' ἀγαπᾷς!

Ἐγὼ σοὺ τὸ λέω: Σ' ἀγαπᾷ! σ' ἀγαπᾷ!

ΤΙΖΕΛ. (Ἐρηξί).—Καὶ ἐγὼ σ' ἀγαπᾷ, γιατί νὰ μὴ σ' ἀγαπᾷ; Κι' ἐν τούτοις...

ΜΩΡΙΣ.—Ὁρισμένο; καὶ παρᾶξενο, καὶ ἀπροσδόκητο συμ-βαίνει. (Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἡ Τιζέλ φαίνεται ἀδιάφορη).

ΜΩΡΙΣ.—Ἐχο μιά ἰδέα. Κινεῖς δὲν ξερεῖς πῶς; βρισκόμαστε στὸ

Παρίσι. Εἴμαστε σχετικῶς ἐλεύθεροι. Νὰ πάρουμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ πᾶμε νὰ γευματίσωμε στο δίσκο, σ' ἕνα ἀνθιμένο δωμάτιο, με φῶτα, με εὐθυμία.

ΤΙΖΕΛ.—Καὶ με σαμπάνι;

ΜΩΡΙΣ.—Βέβαια. Ἡ καρδιάς μας, κυρολόγησαν, Τιζέλ, δὲν ξέρω πού... ἴσως ζεσταθοῦν καὶ πάλι.

ΤΙΖΕΛ. (Φορεῖ χαρούμενη τὰ γάντια τῆς).—Πᾶμε ἀμέσως... Ἐδῶ αὐτὸ τὸ σπίτι με παγώνει. Ἰσως εἶναι μῆτα ἐνθουσιᾶς πού θὰ περᾶσῃ! Πᾶμε!

(Μέσα στὸ αὐτοκίνητο μιλοῦν με περισσώτερη ἐλευθερία. Εἰς τὸ ε-σταθρὸν καθῶνται με διάθεσι. Τοὺς σεβρίζουν ἀφθονα φαγητὰ καὶ σαμ-πάνια).

ΜΩΡΙΣ.—Ἀχ! Δὲν εἶσαι καλλίτερα τώρα; Ἐλυσαν τὰ χιόνια. Σὲ ξαναβρίσκω ὅπως εἰσὺν, ἐξυπνὴ, χαριτωμένη...

ΤΙΖΕΛ. (μειδιᾷ).—Καὶ σὺ εἶσαι ὁ Μωρίς ὁ ἀληθινός. Εὐθυμος, διασκεδαστικός...

ΜΩΡΙΣ.—Τί ἐπάθαμε ἐκεῖ πέρα, στὸ σπίτι; Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃς;

ΤΙΖΕΛ. (τὸν κυττάζει με κάποια σοβαρότητα).—Τί ἐπάθαμε; Τὸ ξέρομε καλά, Μωρίς, ἀλλὰ δὲν τολμοῦμε νὰ τὸ ποῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἐμπρός; ὁρᾶς! Πῆς το!...

ΜΩΡΙΣ. (Ἐωρᾷ).—Ὅχι ἐγὼ!

ΤΙΖΕΛ.—Ἐννόητος λοιπὸν τὴ σκέψη μου;

ΜΩΡΙΣ.—Καὶ βέβαια! Εἶναι ὅμως δύσκολο νὰ ὁμολογήσῃ κα-νείς τέτοια πράγματα...

ΤΙΖΕΛ.—Γιατί; Ἀφοῦ ξαναυρῆκαμε τὸ πνεῦμα μας; Ἄν δὲν εἴμαστε εἰλικρινεῖς θὰ εἴχαμε τὴν βλακεία ὅλων τῶν ἐρωτευμένων

πού δὲν τολμοῦν, νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλή-θεια. Ἐμπρός λοιπὸν ἀμυλήσωμε. Ἀς ποῦμε τὴ σκέψη μας.

ΜΩΡΙΣ. (ἀποφασιστικά).—Ἐμπρός! Ἀλλὰ μαζὶ καὶ οἱ δύο. Καλλίτερα μαζὶ! Ἐνα, δύο, τρία.

(Καὶ οἱ δύο συγχρόνως).—Δὲν ἀγαπιώμαστε πεῖα.

ΤΙΖΕΛ. (ἐνχαριστημένη).—Ἐπὶ τέλους! Δὲν εἶνε καλλίτερο αὐτὸ παρὰ τὸ μῖσος, τὸ δηλητήριον, τὸ μαχαίρι, ἡ ζήλεια καὶ τὰ παρεπόμενα;

ΜΩΡΙΣ.—Ὑπάρχουν καὶ χειρότερες συμ-φορές: τὸ ψέμμα, ἡ ὑποκρισία... Ἡ ἀγάπη καμμεῖ φορὰ δηλητηριάζεται, γίνεται σά-χη! Ἀχ ναί. Ἐκάμαμε καλὰ νὰ βάλωμε

τελεία καὶ παῦλα στὴν πεθαμμένη ἀγάπη μας μέσα στὰ φῶτα, τὰ ἄνθη καὶ τὴν χορὰ! Ἀς ποῦμε μῆτα σαμπάνια, Τιζέλ εἰς ὕψαιν τῆς νέας μας φιλίας.

ΤΙΖΕΛ. (πίνει μειδωδῶς).—Τώρα εἴμαστε

πεῖα ἐλαφροί, πεῖα ἐλεύθεροι, πεῖα εἰλικρινεῖς, Μωρίς. Δὲν κυτα-ζόμαστε πεῖα με βαρεῖα τὴ συνειδήσι.

ΜΩΡΙΣ.—Ἀλήθεια! Ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα αἰσθημα, πού δὲν μᾶς ρωτᾷ τὴ γνώμη μας.

ΤΙΖΕΛ. (με δόσιν εἰρωνείας).—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία οἱ λέμε ἀπόψε βαθεῖα; φιλοσοφικῆς ἀλήθειας.

ΜΩΡΙΣ.—Κοροϊδεῖς; Ἐξήγησέ μου γιατί ἐνῶ εἴμεθα ἐρω-τευμένοι πρὸς τριῶν μηνῶν συναντηθήκαμε σήμερα ξένοι.

ΤΙΖΕΛ. Δὲν χωρεῖ καμμεῖ ἐξηγήσις, Μωρίς. Προτίμησε νὰ πε-ράσωμε ἔτσι σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ἀγάπην στὴ φιλία.

ΜΩΡΙΣ. (ἐνθουσιασμένος).—Ἀχ! ἡ φιλία πού γεννιέται ἀπὸ τῆς σιγῆς τοῦ παρελθόντος. Τώρα γνωρίζόμεθα καλλίτερα ἀπὸ ἄλλοτε, Τώρα κομβενιόμαστε γιὰ τόσα πράγματα. Γιὰ πῆς μου, ὁ Ζαρὸν εἶναι τὸ νεο σου φλέρι;

ΤΙΖΕΛ.—Καθόλου! Δὲν θέλω νὰ πῶ πεῖα οὔτε ψέματα στὴν

ζωή μου.

(Γελοῦν).

Ἐπειτα ἡ Τιζέλ μένει γιὰ λίγη ὥρα σκεπτικὴ καὶ συλλογίζεται τῆς γλυκιᾶς ὥρας; πού δὲν θὰ ξαναγυρῶσιν ποτέ.

ΜΩΡΙΣ. (ὀλίγο σκεπτικῶς).—Τί ἔχεις Τιζέλ; Γιατί σιωπᾷς; Τί σκέπτεσαι; Μελαγχόλιες;

ΤΙΖΕΛ.—Ἐχεις δίκιο! Ἄδωκε μου ἕνα τασιγάρο. Θὰ τὰ πνίξῃ ὅλα ὁ καπνός!...

Michel Provins